

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 11

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΕΜΒΑΘΗΡΙΟΝ



Τρρράν, τρρράν,
Τρρράν πλάν, πλάν, πλάν!
Τρρρρ, ρρρρ
Πλάν ρατα πλάν!

Μὲ τὰ ξύλινα σπαθιά μας
Μὲ τὰ ὅπλα τὰ γερά
Μὲ τὸ θάρρος στὴν καρδιά μας
Μὲ τραγούδια, μὲ χαρὰ
Ἄς ὁρμήσωμεν στὴ μάχη,
Εἴμεθα ἡμεῖς μονάχοι
Τῆς Ἑλλάδος μας παιδιὰ,
Τῆς Ἑλλάδος μας παιδιὰ!

Ἡ φωναῖς, τὰ τύμπανά μας
Καὶ ἡ σάλπιγγες μαζί
Ὁδηγοῦν τὰ βήματά μας
Καὶ ἡ νίκη ἀναστῇ
Μὲ τιμαῖς, μὲ μεγαλεῖα
Κ' εἴμεθα ἡμεῖς ἄνδρεία
Τῆς Ἑλλάδος μας παιδιὰ,
Τῆς Ἑλλάδος μας παιδιὰ!

Τάα, τάα
Τάτα ράτα
Τάτα, ράτα
Τάμ τάμ, τάμ!

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΙΩΝ

Ἐντὸς μιᾶς αὐλῆς ἔκειντο δύο μικροὶ ξύλινοι οἰκίσκοι· τὸν ἓνα ἐξ αὐτῶν εἶχεν ἐνοικιάσει πρὸ ὀλίγου οἰκογένειά τις ἡ ὁποία συνίστατο ἀπὸ πατέρα, μητέρα καὶ δύο παιδιά· εἰς τὸν ἄλλον κατόκει πρὸ πολλῶν ἐτῶν γραῖα τις χήρα μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς. Εἰς τὸ μέσον τῆς αὐλῆς ὑπῆρχε μικρὸν στρογγύλον κηπάριον περικυκλούμενον ἀπὸ μικρὰς γάστρας· τὰ ἄνθη τοῦ ἀπέπνεον γλυκύτατον μύρον, καὶ εὐωδιάζον τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς αὐλῆς, ὡς νὰ ἐξεφραζόν τὴν εὐγνωμοσύνην των διὰ τὰς περιποιήσεις τῆς νεάνιδος, ἥτις τὰ ἐπότιζε καὶ τὰ ἐκαλλιέργει.

Τὰ δύο παιδιά ὠνομάζοντο Ἐτεοκλῆς καὶ Αἴας· τὸ μὲν ἦτο ἐννέα ἐτῶν, τὸ δὲ ἑπτὰ· ἡγάπων καὶ αὐτὰ πολὺ τὰ ἄνθη· φαντασθῆτε μὲ ποίαν χαρὰν παρετήρησαν ὅτι πρὸς τὸ μέρος τοῦ οἰκίσκου των ὑπῆρχε γωνία τις ὅπου ἡδύνατο νὰ καλλιεργήσωσιν ἄνθη· ἔλαβον λοιπὸν ἀντὶ δικέλης παλαιὸν τι σκεπάρνιον καὶ ἤρχισαν νὰ σκάπτωσι τὸ χῶμα.

Ἡ γωνία ἐκείνη τῆς αὐλῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετεβάλλετο εἰς μικροσκοπικὸν χωράριον· ὁ Ἐτεοκλῆς ἔσκαπτεν, ἔσκαπτεν· ἀλλ' ἐνῶ κατεβίβαζε μὲ ὀρμὴν τὸ σκεπάρνιόν του, τῷ ἐφάνη ὅτι ἀπῆντησε κατὰ τι κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα· σκαλίσας μὲ τὰς χεῖράς του ἐξήγαγε δύο παλαιὰ υποδηματάκια, ἐμβαλωμένα, μουχλιασμένα ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν.

— Δύο παπούτσια! ἀνεφώνησεν ἑκπληκτος ὁ Ἐτεοκλῆς ῥίψας κατὰ γῆς τὸ σκεπάρνιόν του καὶ λαβὼν εἰς χεῖράς του τὰ υποδήματα.

— Ποῖος νὰ τάβαλεν ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Αἴας.

— Θὰ τᾶσπειραν γιὰ νὰ φουτρώσουν! εἶπε γελῶν ὁ Ἐτεοκλῆς.

— Ὅχι, παιδάκιά μου, τᾶθψαν!

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις εἶχεν εἶπει ἡ γραῖα γειτόνισσα, ἥτις ἐκάθητο εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τῆς, φοροῦσα τὰ ματογυῶλιά της καὶ πλέκουσα κάλτσαις· ἔβλεπε μειδιῶσα τὰ δύο παιδιά ἐργαζόμενα μὲ τόσῃ σοβαρότητι διὰ τὸν ἀγρόν των· τὸν ἀγρόν των τὸν ὅποιον ἡδύνατο νὰ διασκελίσῃ μὲ ἓν μόνον βῆμα ἐν πενταετῆς παιδίον.

— Τᾶθψαν! ἐφώνησαν τὰ παιδιά ταραχθέντα καὶ στραφέντα πρὸς αὐτήν.

— Ναί, τᾶθψε ἓνα κοριτσάκι.

Καὶ ἐπειδὴ τὰ παιδιά τὴν παρετήρουν μὲ ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς ἐκ περιεργίας καὶ στόμα ἀνοικτὸν ἐξ ἐκπλήξεως,

— Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν τῶν υποδηματίων; εἶπεν ἡ γραῖα.

Τὰ παιδιά παρετήρησαν ἀκόμη μίαν φορὰν τὰ παράδοξα ἐκεῖνα υποδήματα, τὰ ὁποῖα εἶχον καὶ ἱστορίαν, ὡς νὰ ἦσαν κανὲν ἀρχαῖον ἀγαλμα ἐξαχθὲν εἰς τὰς ἀνασκαφὰς κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα, καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὴν γραῖαν.

— Ναί, ναί, νὰ μᾶς τὴν πῆς...

— Τὴν ἱστορίαν!

Ἡ γραῖα ἔβαλεν εἰς τὴν ποδιάν της τὸ κουδάρι τῆς κλωστής, ἐτοποθέτησε καλὰ τὰ ματογυῶλιά της ἐπὶ τῆς ῥινὸς της, καὶ ἤρχισεν, ἐν ᾧ συγχρόνως ἔπλεκε, νὰ ἀνηγγῆται τὴν ἱστορίαν τῶν υποδηματίων· ἦτο συγκεκινημένη ὀλίγον, ἴσως διότι ἦτο συγκινητικὴ ἡ ἱστορία, ἴσως διότι ἐνεθυμήθη τὰ παλαιὰ της χρόνια, δηλαδὴ τὰ νέα της χρόνια, ὅτε ἦτο διδασκάλισσα, καὶ τὴν περιεκύκλουν ζωνταῖ κεφαλαὶ παιδίων, καὶ τὸ σχολεῖον ἅποτε ἐδόμει ἀπὸ τὰς παιδικὰς φωνὰς ὡς νὰ ἦτο μελίσσι, καὶ ἐδίδασκεν εἰς τὰ χαριτωμένα καὶ ἀγγελοπρόσωπα ἐκεῖνα ὄντα τόσα εὐμορφα πράγματα...

— Τὰ υποδηματάκια αὐτά, εἶπεν ἡ γραῖα, ὑπῆρξαν ἡ χαρὰ καὶ ἡ παρηγορία ἐνὸς πτωχοῦ κοριτσιοῦ· τὸ ὠραιότερον παιγνίδι, τὸ κομψότερον φόρεμα, ποτὲ δὲν θὰ ἐπροξένησαν τόσας συγκινήσεις ὅσον αὐτά, ποτὲ δὲν θὰ ἐγέμισαν μὲ τόσῃ εὐτυχίαν μίαν καρδίαν· τὰ βλέμματα τὰ ὁποῖα προσηλόνομεν ἐπάνω εἰς ὅσα βλέπομεν δὲν μένουν ἐπάνω εἰς αὐτά· ἂν ἔμεναν, θὰ ἐβλέπετε ὅτι κανὲν πρᾶγμα δὲν παρετήρηθη ποτὲ μὲ τόσῃ στοργῇ, δὲν ἡγαπήθη τόσον πιστῶς, τόσον θερμῶς, τόσον διαρκῶς ὅσον αὐτά τὰ υποδηματάκια, τὰ ὁποῖα βλέπετε τώρα ἐμβαλωμένα καὶ μουχλιασμένα.

Ἡ γραῖα ἔπαυσε· τὰ παιδιά τὸ ἐν ἀπ' ἐδῶ, τὸ ἄλλο ἀπ' ἐκεῖ, ἤκουον προσεκτικὰ.

— Ἀλλὰ πρέπει ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, εἶπε μετ' ὀλίγον.

Καὶ ἀφοῦ παρήτησε τὰς βελόνας της καὶ τὴν κάλτσαν της ἐπάνω εἰς τὴν ποδιάν της ἤρχισεν:

— Εἰς υποδηματοποιὸς τῆς ὁδοῦ Αἰόλου κατεσκεύασε δύο υποδηματάκια· ἦσαν εὐμορφα, εὐμορφα καὶ χαριτωμένα· ἦσαν ἀπὸ μαλακὸν δέρμα καὶ ὑφασμα κανελλί καὶ εἶχον ἐμπρὸς μικρὰς τρύπας μὲ χρυσὰ καψούλια διὰ τὰ κορδόνια.

Τὸ υποδηματοποιεῖον ἐκεῖνο ἦτο πολὺ ὠραῖον· πολλοὶ διαβάται ἐσταμάτων μίαν στιγμὴν, παρετήρουν τὰ ἐντὸς τοῦ μεγάλου τοῦ ὑαλώματος υποδήματα, καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των· ἦσαν ἐκεῖ εἰδῶν ὑποδήματα, διαφόρων μεγεθῶν, σχημάτων, χρωμάτων· ὁ καθεὶς παρετήρει πρὸ πάντων ὅ,τι τοῦ ἤρμοζεν· ἡ νέα ἐν ζευγος γυναικείων υποδημάτων μὲ τακοῦνι ὑψηλό, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζες ὅτι ἦσαν ἔτοιμα νὰ χορεύσουν· ἡ γραῖα, σὰν κ' ἐμέ, κανὲν ζευγος ἀνοικτῶν καὶ χαμηλῶν υποδημάτων τὰ ὁποῖα ἐνόμιζες ὅτι ἦσαν ἔτοιμα νὰ σοῦ ποῦν κανένα παραμυθάκι· τὰ παιδιά παρετήρουν ποῖον ζευγος ἐταίριαζεν εἰς τοὺς πόδας των, τὰ ἐφόρου μὲ τὸν νοῦν των καὶ νὰ ἐλέπατε τότε τρεχάλα καὶ πῆδο καὶ κυνηγητό! — ὅλα μὲ τὸν νοῦν των, διότι ἔμενον ἀκίνητα, αὐτὰ ἔξω ἀπὸ τὸ ὑάλωμα καὶ τὰ υποδήματα ἀπὸ μέσα.

Μεταξὺ ἄλλων ἐπέρασε μίαν ἡμέραν καὶ μία πτωχὴ μὲ παλαιὰ φορέματα ἐκ προστόχου πανίου· ἐκράτει ἀπὸ τὴν χεῖρα μικρὸν κοράσιον· τὸ πρῶτον βλέμμα τοῦ κορασίου ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ζευγος ἐκείνου τῶν ὠραίων υποδημάτων· ἔπειτα ἔστρεψε καὶ εἶδε καὶ τὰ ἰδικά του· ἦσαν μεγάλα μεγάλα καὶ ἐχωροῦσαν τὸ ποδαράκι του, καὶ μισὸ ἄλλο ἀκόμη ποδαράκι· ὅταν ἐπεριπάτει τὰ ἔσुरεν· ἦσαν καὶ τρύπια καὶ χαλασμένα· ἔπειτα ἐσήκωσε πάλιν τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ υποδηματάκια τοῦ ὑαλώματος· καὶ τὰ προσήλκυσε τόσον πολὺ, τόσον πολὺ, ὡς νὰ εἶχε πολὺ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ τὰ εἶχε. Τὸ καυμένον! Τόσον εἶχεν εἰς αὐτὰ τὸν νοῦν του, ὥστε δὲν ἐνόησε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἡ μήτηρ του τὸ ἐτράβηξε ἀπὸ τὴν χεῖρα διὰ ν' ἀναχωρήσωσιν· ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀπεμακρύνοντο, ἡ μικρὰ κόρη, κρατοῦσα τὸν δάκτυλόν της εἰς τὸ στόμα της, ἔστρεφεν ὀπίσω καὶ τὰ ἔβλεπε, καὶ τὰ ἔβλεπε... ὅταν ἤρχισαν πλέον νὰ μὴ φαίνωνται, ἔρριψεν ἐπ' αὐτῶν ἐν ἐγκάρδιον, τελευταῖον, περιπαθέστατον βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ, ὡς νὰ ἀποχαιρέτιζε κατὰ τι τὸ ὅποιον ἡγάπα...

Μετ' ὀλίγον ἀνικτὴ ἄμαξα ἐστάθη πρὸ τοῦ υποδηματοποιείου, καὶ κατέβησαν ἀπ' αὐτῆς μίᾳ κυρία μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐν κοράσιον, ἑπταετῆς περίπου, μὲ ξανθὰ ἔπλεκα μαλλιά· εἰσῆλθον εἰς τὸ υποδηματοποιεῖον· ὁ υποδηματοποιὸς τοῖς ἔδωκε τὰ κομψὰ υποδήματα τοῦ ὑαλώματος· τὸ κοράσιον ἀνυπομονοῦν τὰ ἐφόρεσε, καὶ ὁ υποδηματοποιὸς ἐτύλιξε τὰ παλαιὰ εἰς μίαν ἐφημερίδα. Ἐπειτα ἀνέβησαν εἰς τὴν ἄμαξαν, ὁ ἄμαξηλάτης ἐκτύπησε μὲ τὴν μάστιγά του τοὺς ἵππους, οἱ ὁποῖοι ἐκτύπουν ἀνυπομόνως τὸ ἔδαφος μὲ τὸν

πόδα των, καὶ οἱ τροχοὶ τῆς ἄμαξης ἤρχισαν νὰ γυρνοῦν γρήγορα, γρήγορα. Ἡ ἄμαξα διήλθε διὰ τινων στενοτέρων δρόμων καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου· ἐστάθη ἐνώπιον μεγαλοπρεποῦς οἰκίας· κατέβησαν καὶ εἰσῆλθον.

Τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἐννοεῖτε βεβαίως ὅτι εἶνε θυγάτηρ τῆς κυρίας, ὠνομάζετο Σμαράγδα· ἡ Σμαράγδα ἄμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν ἤρχισε νὰ πηδᾷ ἄνω κάτω ἀπὸ τὴν χαρὰν της. Τὰ υποδηματάκια παρετήρουν πλήρη θαυμασμοῦ. Τί αὐλή, Θεέ μου, ἦτο ἐκεῖνη! ὅλο μάρμαρον! καὶ ἥστραπτε τόσον ὥστε εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπόν του· καὶ τί κλίμαξ ἦτο ἐκεῖνη μὲ τὰς μεγάλας μαρμαρίνους βαθμίδας! τὰ υποδηματάκια θὰ τὴν ἐχαίροντο, μὲ τ' ἀναιδοκατεβάσματά των, αὐτὴν τὴν κλίμακα;

Ἡ Σμαράγδα ἐν μέσῳ ὧλων αὐτῶν τῶν ἐντυπώσεων τῶν υποδημάτων διεσκέλισε τὴν κλίμακα ἀνέβη ἐπάνω, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἵθουσαν.

Τὰ υποδήματα εἶχαν ἀρκετὰ μεγάλην ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν των, ἀφ' οὗ τόσοι καὶ τόσοι τὰ ἐθαύμαζον, καὶ εἶχον τὴν ἀξίωσιν νὰ μὴν ἐμφοῦν βεβαίως εἰς κανὲν πτωχόσπιτο. Ἀλλ' ὅταν εἶδαν ἐκεῖνους τοὺς τάπητας, τῶν ὁποίων τὴν μαλακότητα τὴν ἠσθάνοντο ὡς θωπεῖαν, ὅταν εἶδαν τοὺς χρυσοὺς μεγάλους καθρέπτας, οἱ ὁποῖοι τὰ μετέφερον ἐκεῖ, ἀπέναντι, εἰς μίαν ἄλλην φαντασίωδον αἵθουσαν, τὴν ὁποίαν ἀντανάκλουσαν, ὅταν εἶδαν τοὺς βελουδίνους σχῆμποδας, τὸ στίλβον κλειδοκύμβαλον μὲ τὰς ἐξ ἐλεφαντόδοντος γλωσσίδας του, τόσα ἄλλα κομψὰ πράγματα, τότε πλέον ἔμειναν ἐκστατικά, ἐκθαμβά. Εἰς ποῖον μαγικὸν παλάτι τὰ ἔφερον! Ἦσαν ἀληθινὰ αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔβλεπον; Τί εὐτυχία! καὶ ἡ ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ ζάλη των ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε διὰ ν' ἀναπνεύσουν καλλίτερον ἔλυσαν τὰ στήγ-γοντα αὐτὰ κορδόνια. Ἡ Σμαράγδα μετ' ὀλίγον τὸ παρετήρησε καὶ τὰ ἔδεσε πάλιν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἰσεύρῃ, χωρὶς νὰ ἐννοῇ, ποίας συγκινήσεις εἶχεν ὑπὸ τοὺς πόδας της.

Ὡ! ἀληθῶς ἦσαν εὐτυχῇ! Καὶ ἐπεθύμουν ἐκεῖ, ἐκεῖ νὰ μείνουν πάντοτε· νὰ ζοῦν αἰώνως ἐντὸς τῆς λαμπρότητος ἐκείνης τῆς πολυτελείας, νὰ ἀναπνεύσι τὴν εὐωδίαν τῆς οἰκίας ἐκείνης.

Ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τοῖς ἔκαμεν ἐντύπωσιν τὸ ἐξῆς πρᾶγμα: ποτὲ δὲν ἐγίνετο λόγος περὶ αὐτῶν· ποτὲ δὲν εἶχαν ἀκούσει νὰ λέγουν: Τί ὠραῖα παπούτσάκια! ἀλλὰ — Τί ὠραῖα ποῦ σοῦ πᾶνε! Πῶς; Κανεὶς λοιπὸν δὲν κατεδέχετο νὰ τὰ παρατηρήσῃ καὶ αὐτά, νὰ ἰδῇ πόσον ἦσαν εὐμορφα, καὶ ὁ μόνος ἐπαινὸς των

ήτο ότι έκαμνον κομψόν τὸ πόδι τῆς μικρᾶς Σμαράγδας; Τοῦτο τὰ ἐλύπησε.

Ἐπειτα τὸ ἐσπέρας, ὅταν ἡ Σμαράγδα τὰ ἐξέβαλλε, τὰ ἄφρονον ἔξω ἀπὸ τὴν ὕψαν τοῦ μικροῦ τῆς κοιτῶνος, ὅπου διήρχοντο ὅλην τὴν νύκτα μόνον εἰς τὸ σκότος καὶ μελαγχολικά· τὸ πρῶτ' πρῶτ' ἤρχετο μία ὑπέρτρια, τὰ ἐξύπνια ἀποτόμως μέσα εἰς τὸν γλυκὺν πρωϊνὸν ὕπνον των, καὶ τὰ ἐπήγαιναν εἰς τὸ μαγεῖριον καὶ ἐκεῖ ἐν ᾧ ἐνύσταζον ἀκόμῃ, ἤκουον τὰς ἀνόστους συνδιαλέξεις τῶν ὑπηρετῶν καὶ τὴν μαγεῖρισαν πλύνουσιν τὰ πιάτα τῆς. Καὶ μόνον τοῦτο; τὰ ἀνεκάτευσον μὲ ἓνα σωρὸν ἄλλων ὑποδημάτων μεγάλων, τὰ ὅποια τὰ ἔδλεπον μὲ ἓνα παράξενον βλέμμα ὡς νὰ τὰ ἐπερίπαιζαν διὰ τὸ μικρὸν των ἀνάστημα. Δύο μάλιστα στρατιωτικὰ ὑποδήματα, μὲ σπιρούνια, δύο θεόρατα ὑποδήματα, ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, δύο γίγαντες, ἐξεκαρδίζοντο κάθε πρῶτ' ἀπὸ τὰ γέλοια ἅμα τὰ ἔδλεπον. Καὶ ἡ χονδρὴ χεὶρ τῆς ὑπέρτριας τὰ προσέτριβε τόσον τραχέως καθ' ἡμέραν μὲ τὴν βούρτσαν διὰ νὰ μαυρίσουν! Ὡ! ἂν ἡ Σμαράγδα παρετῆρει καλὰ καλὰ κάτω ἀπὸ τὴν μαυράδα τῆς βαφῆς, θὰ ἔδλεπεν ὅτι ἦσαν κόκκινα· κόκκινα ἀπὸ ἀγανάκτησιν.

Ἐν τούτοις ὅλας αὐτὰς τὰς θλίψεις τὰς ἐλησύνουν ὅταν τὸ πρῶτ' τὰ ἐφόρει ἡ Σμαράγδα καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν ἢ κατέβαιναν εἰς τὴν αὐλὴν, ἢ εἰς τὸν κῆπον καὶ ἔτρεχον εἰς τοὺς στενοὺς δρομίσκους, οἵτινες διήρχοντο διὰ μέσου τῆς χλόης, ἐστρωμένοι μὲ πετραδάκια, καὶ ἀνέπνεον τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων, καὶ ἔδλεπον τὴν πρασινάδα τῶν δένδρων, καὶ ἤκουον τὸ ἀεράκι τὸ ὅποιον ἐμουρμούριζε διὰ μέσου τῶν φύλλων...

Ἐπλησίαζαν δύο μῆνες ἀφ' οὗτο ἦλθαν· ὦ! πῶς ἠλλαξαν τὰ πράγματα! ἦσαν μελαγχολικά· λυπημένα· πρὸ πάντων διότι ἡ Σμαράγδα ἀπὸ τινος τὰ παρετῆρει μὲ ἐντελὴ ἀδιαφορίαν. Μίαν ἡμέραν μάλιστα τοῖς ἐφάνη ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἐξέφραζε περιφρόνησιν πρὸς αὐτὰ!

Περιφρόνησιν!

Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς, τὸν πόνον, τὴν ἀγωνίαν των, ὅταν ἡ μήτηρ τῆς Σμαράγδας παρατηρήσασα αὐτὰ μίαν ἡμέραν τῇ εἶπε.

— Σμαράγδα! τὸ ἀπόγευμα θὰ πᾶμε νὰ σοῦ παραγγείλω ὑποδήματα.

Καὶ ἡ Σμαράγδα ἠὺχαριστήθη! καὶ ἡ Σμαράγδα κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν τρέχουσα τὸ σύνθημα τῆς χαρούμενον τρέξιμον, τὸ διακοπτόμενον ἀπὸ ἀνασκήρτημα, καὶ τὸ εἶπε καὶ εἰς τὴν ὑπέρτριαν!...

— Τριανταφυλλιά, τῆς εἶπε, τὸ ἀπόγευμα μοῦ εἶπεν ἡ μαμά θὰ πᾶμε νὰ μοῦ παραγγείλῃ καὶνούργια ὑποδήματα.

Ἐκεῖνο τὸ καίνουργια τοῖς ἐφάνη ὡς μαχαίρι· ἂν τὰ ἔκοπτεν ὁ ὑποδηματοποιὸς μὲ τὴν κοπτεράν του φαλτσέτα ὅταν τὰ κατεσκεύαζε δὲν θὰ ἐπόνουν τόσον.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλα πλέον τοῖς ἐφαίνοντο μαῦρα. Ὅταν τὸ ἀπόγευμα ἠναγκάσθησαν νὰ καταδοῦν μέχρι τῆς ἀμάξης ἐνόμισαν ὅτι θὰ ξεψυχῇσουν εἰς τὸν δρόμον· πῶς τοῖς εἶχε φανῇ τὴν πρώτην φορὰν ἡ ἀμάξα ὅταν ἤρχοντο ἀπὸ τὸ ὑποδηματοποιεῖον καὶ πῶς τότε ὅτε ἐπήγαιναν!... ἔτρεμον ὅταν κατέβησαν εἰς τὸ ὑποδηματοποιεῖον, ὅταν ἐξέβαλε τὸ ἐν ὁ ὑποδηματοποιὸς κ' ἐπῆρε μέτρον. Τότε ἔστρεψαν καὶ παρετῆρσαν τριγύρω των· νά, ἐκεῖ ἦτο τὸ ὑάλωμα, εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν ἦσαν ἄλλοτε· καὶ ἐνεθυμήθησαν τὰ φλογερὰ βλέμματα τῶν παιδίων, τὰ ἐπιφωνήματα τοῦ θαυμασμοῦ, τὰ μειδιήματα τῆς ἀγάπης· καὶ ἐνεθυμήθησαν πρὸ πάντων τὸ περιπαθεστάτον βλέμμα τοῦ μικροῦ ἐκείνου κορασίου, τὸ ὅποιον ἔσυρεν ἀπὸ τὴν χεῖρα ἡ πτωχὴ τοῦ μήτηρ, κ' ἐκεῖνο ἔστρεψε καὶ τὰ ἔδλεπε, καὶ τὰ ἔδλεπε... Ὡ! καὶ τότε!

Τόσον εἶχον βυθισθῇ εἰς τὰς σκέψεις ταύτας ὥστε δὲν ἐνόησαν ὅτι ἡ Σμαράγδα τὰ ἐφόρεσεν, ὅτι ἀνέβη μὲ τὴν μητέρα τῆς εἰς τὴν ἀμάξαν καὶ ὅτι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μετέβησαν καὶ πάλιν εἰς τὸ ὑποδηματοποιεῖον· ἡ Σμαράγδα ἐφόρεσε τὰ καίνουργια, τὰ ἄλλα, τὰ εὐτυχῇ ὑποδήματα, αὐτὰ δὲ τὰ ἐπῆρεν ὁ ὑποδηματοποιὸς καὶ τὰ ἐτύλιξεν εἰς μίαν ἐφημερίδα.

Ὡς σάβανον νεκρικὸν τοῖς ἐφάνη ἡ ἐφημερίς ἐκείνη!

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ Σμαράγδα τὰ ἔδωκεν εἰς τὴν ὑπέρτριαν, ἡ ὅποια τὰ ἔρριψεν εἰς μίαν γωνίαν. Ἡ Σμαράγδα κάτω ἔτρεχε, ἐσκίρτα, ἐπέτα, εὐτυχῇ!

Ὡ! τετέλεσται πλέον! ἐτελείωσαν αἱ καλαὶ τῶν ἡμέραι· τώρα μόνον κακομοιριά καὶ δυστυχία· ποτὲ πλέον δὲν θὰ αἰσθανοῦν τὴν χλιαράν, τὴν ἀπαλὴν θερμότητα τῶν μικρῶν ἐκείνων ποδῶν· τί θὰ τὰ κάμουν τώρα; ποῖος εἰξεύρει! τί δὲν τοὺς κάμνουν τοὺς δυστυχεῖς; θὰ τὰ πετάξουν ἴσως εἰς κανὲν ὑπόγειον κ' ἐκεῖ εἰς τὰ σκοτεινὰ θὰ περάσουν περιφρονημένα τὰς μαύρας ἡμέρας αἱ ὅποιαί τοῖς μένουν ἀκόμῃ· ἔτρεμον ἀπὸ τὸν φόβον των· ἡ καρδιά των ἐκτύπα ὡς ἄν ὠρολόγι τὴν τὰκ, τὴν τὰκ!

Ἀλλὰ τί συνέβαινε ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐγένετο τόση κίνησις; Εἶχαν πλύνει.

Συνήθως ἤρχετο κ' ἔπλυνε μία πτωχὴ γυναῖκα, ἡ ὅποια ἄλλοτε ἦτο ὑπέρτρια εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας, ὅταν ἀκόμῃ ἡ κυρία ἦτο κόρη καὶ ἔμεινε μετὰ τῆς μητρός τῆς· ἡ ὑπέρτριά των ἐκείνη ἔπειτα ὑπανδρεύθη ἓνα ἐργάτην τοῦ πυριτιδοποιείου, τὸ ὅποιον, ὡς εἰξεύρετε, εἶνε ὀλίγον ἔξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας· ἔζη εὐτυχῇς μὲ τὸν ἄνδρα τῆς· ἀλλὰ μίαν τρομερὰν ἡμέραν, ἐπῆρε φωτιὰ τὸ μπαρουτὶ καὶ ἀνετίναξεν αὐτὸν καὶ ἄλλους ἐργάτας εἰς τὸν ἀέρα· ἡ ταλαίπωρος! οὔτε τὰ σκορπισμένα κομμάτια του δὲν εἰμπόρεσε νὰ συμμαζεύσῃ, οὔτε κηδεῖαν νὰ τοῦ κάμῃ! Καὶ ἔμεινε χήρα, μὲ τὸ ὄφρανό τῆς τὸ κορίτσι! Ἡ παλαιὰ τῆς κυρία τὴν ἐπροσκάλει νὰ πλύνῃ διὰ νὰ λαμβάνῃ ἀφορμὴν νὰ τῆς διδῇ μερικὰ λεπτὰ.

Ἡ μικρὰ τῆς κόρη ὠνομάζετο Ἀνθούλα· εἶχε τὴν αὐτὴν ἡλικίαν μὲ τὴν Σμαράγδα· ἦτο ὠραῖον κοράσιον μὲ μεγάλους μεγάλους καταστανοὺς ὀφθαλμούς, οἱ ὅποιοι εἶχον πολλὴν ἔκφρασιν, καὶ οἱ ὅποιοι σὲ συνεχίζουν ὅταν προσηλοῦντο ἐπάνω σου ὡς νὰ ἤθελαν νὰ σοῦ εἰποῦν κάτι τι· εἶχε καὶ ὠραίαν φυσιογνωμίαν, ἥτις ἐφαίνετο περισσότερον ἀκόμῃ συμπαθητικὴ μέσα εἰς τὰ μαῦρα παληόρουχα τῆς ὀρφανίας τὰ ὅποια ἐφόρει· εἰς τοὺς πόδας τῆς εἶχεν ἓν ζευγὸς ὑποδημάτων, παλαιῶν, μεγάλων, τρυπημένων.

Ἡ Σμαράγδα παρετῆρσε τὴν Ἀνθούλαν· καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἔμεινε εἰς τοὺς πόδας τῆς· ἔγεινε σκεπτικὴ· τὸ πρόσωπόν τῆς ἐσκέπασεν ἐλαφρὰ μελαγχολία· ἔπειτα ἔξαφνα ἐξήστραψαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν μητέρα τῆς.

Τῆς ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς ἐρυθριῶσα μερικὰς λέξεις, ῥίπτουσα κάποτε ἐκφραστικὰ βλέμματα πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνθούλας· ἡ μήτηρ τῆς ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως τὴν ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς καὶ τὴν ἐφίλησε θερμὰ, θερμὰ· ἡ Σμαράγδα τότε ἔτρεξε, ἐπῆρε τὰ παλαιὰ ὑποδήματα, καὶ τὰ ἔφερε πρὸς τὴν Ἀνθούλαν.

Ἡ Ἀνθούλα ἠρώτησε μὲ τὸ βλέμμα τῆς τὴν μητέρα τῆς· ἐκείνη ἔνευσε νὰ τὰ δεχθῇ, καὶ τὰ ἔλαβεν· ἔπειτα προσήλωσεν ἐπάνω εἰς αὐτὰ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς τῆς, οἱ ὅποιοι ἐφάνησαν ἔξαφνα ὡς νὰ ἐξέφραζον ἐκπληξίν τινα πολὺ εὐχάριστον, καὶ νὰ ἐπλημύρουν αἴφνης ἀπὸ συγκίνησιν, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν μητέρα τῆς.

— Μητέρα... τὸ ξέρεις;...

— Τί νὰ ξέρω;

— Εἶν' ἐκεῖνα...

— Ποιὰ ἐκεῖνα;

— Ἐκεῖνα! ποῦ εἶδα τότε... ἐκείνην τὴν ἡμέραν... καὶ σοῦ ἔλεγα ἔς τὸ δρόμο!...

Τὰ ὑποδήματα ἐρρίγησαν ἀπὸ ἡδονὴν ἅμα ἡκουσαν τὰς λέξεις ἐκείνας, ἅμα εἶδον τὸ βλέμμα ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τοῖς ἐνθύμισε τὸ φλογερὸν, τὸ πλήρες ἀγάπης βλέμμα τῆς πτωχῆς κόρης.

Ὡ! τ' ἀνεγνώρισε, καὶ παλαιὰ ἀκόμῃ καὶ τριμμένα, ὅπως ἡ καρδιά ἡ ὅποια ἀγαπᾷ ἀναγνωρίζει τὸν φίλον καὶ ἂν ἐγήρασε καὶ ἂν ἐδυστύχησε. Τί καλὸ κορίτσι! τοῖς ἤρχετο νὰ ὀρμήσουν τὸ ἓνα ἀπὸ τὴν δεξιὰν παρειὰν τῆς τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀριστεράν, καὶ νὰ τὴν φιλήσουν, νὰ τὴν φιλήσουν!

Ἡσθάνοντο τὴν βαθεῖαν συγκίνησιν τὴν ὅποιαν αἰσθάνεται ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἔξαφνα τοῦ χαρίζεται ἡ ζωὴ.

Λοιπὸν τὰ ἡγάπων ἀκόμῃ; Εἰμποροῦσαν ἀκόμῃ νὰ ζήσουν;

Τὰ ὑποδήματα ἀπὸ τὰς συγκινήσεις των δὲν εὔρον καιρὸν νὰ παρατηρήσουν τὰ πτωχικὰ φορέματα τῆς Ἀνθούλας καὶ τῆς μητρός τῆς. Ἀλλ' ὅταν τὸ ἐσπέρας εἶδον τὸ πενιχρὸν δωμάτιόν των, ὅπου ὡς μόνον ἐπιπλα ὑπῆρχον ἐν μόνον στρῶμα ἐπὶ ξυλίων ποδῶν καὶ ἐν παλαιὸν τραπέzion, καὶ δύο ἀχύρινα χαλασμένα καθέκλαι, τότε δυσηρεστήθησαν.

Τί; ἕως ἐδῶ κατήντησαν; Αὐτὰ ἦσαν συνειθισμένα νὰ πατοῦν εἰς τάπητας, εἰς μάρμαρα, καὶ τώρα τὰ ἔφεραν νὰ πατοῦν εἰς τοιαῦτα σανίδια, εἰς τοιοῦτον χῶμα;

Διὰ περιφρόνησιν τὰ ἔφερον ἐκεῖ, ἢ διὰ τιμωρίαν; Κρίμα! μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι των ἐνόμισαν ὅτι διέκριναν ὀλίγον γαλατὸν οὐρανόν, καὶ τότε ὁ οὐρανὸς των ἐγένετο σκοτεινός, κατὰμαυρος ἀπὸ σύννεφα!

Τοιαύτη ζωὴ, ταπεινὴ καὶ περιφρονημένη, τοιαύτη καθημερινὴ συντροφία μὲ ῥάκη καὶ ἐμβόλωματα καὶ κομμάτια ξηροῦ ψωμοῦ, ἦτο χειρότερα ἀπὸ τὸν θάνατον!

Ἦσαν δυστυχῇ, αἰωνίως δυστυχῇ. Ἐτελείωσε!

Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμῃ τελειώσουν καλὰ καλὰ αὐτὰς τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις των, ἡ Ἀνθούλα ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν γειτόνισσαν ὀλίγην βαφὴν καὶ τὰ ἔβαψε, καὶ τὰ ὑάλισε, κ' ἔλαμπαν σὰν καθρεπτάκια.

Ἡ πρώτη αὐτῇ ὑποδοχὴ δὲν τὰ δυσχερέστησεν.

Ἐπειτα ὁ θυμὸς των ἤρχισε νὰ περνᾷ γρήγορα ὅπως ὅλων τῶν ἐξυθύμων. «Στάσου νὰ ἰδοῦμε», εἶπαν, ἐνόησαν ὅτι ἐφέρθησαν ὡς φαντασμένα, ὡς ξιπασμένα, καὶ ἤρχισαν νὰ παρατηροῦν μὲ διαφορετικὴν ὄψιν τὰ πράγματα.

Δὲν ἦτο δὲ καὶ τόσο ἀσχημὴ ἡ τύχη των!
Καὶ πρῶτον, ποία διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἀγάπης
τῆς Σμαράγδας καὶ τῆς Ἀνθοῦλας!

Ἡ Σμαράγδα τὰ εἶχεν ἀγαπήσει, ὡς καὶ τι
καινούργιον, ὡς ἀπλοῦν στολίδι τῶν ποδῶν της,
ὅπως εἶχεν ἀγαπήσει ὅλα τὰ πρὸ αὐτῶν καινούρ-
για ὑποδήματά της καὶ ὅπως ἠγάπησε καὶ θ'
ἀγαπήσει ὅλα τὰ κατόπιν αὐτῶν.

Ἐν ᾧ ἡ Ἀνθοῦλα εἶχεν ἀγαπήσει αὐτὰ καὶ
μόνα· αὐτὰ ἦσαν τὰ μόνα ὑποδήματα τὰ ὁποῖα
ἐπόθησεν εἰς τὴν ζωὴν της· καὶ τὴν στιγμὴν κατὰ
τὴν ὁποίαν ἡ Σμαράγδα τὰ ἐδιωχνεν ἀπὸ μακρὰν
της, ἡ Ἀνθοῦλα τοῖς ἤνοιγε τὴν ἀγκάλην της.

Ἀλήθεια! αὐτὰ εἶχαν πάρει πλέον τὴν ἀπό-
φασιν ὅτι ἦσαν ἀχρυστά, καὶ τότε ἐγενίαν χρή-
σιμα· ἡ Ἀνθοῦλα ἐγένετο αἰτία νὰ ἐκτελέσουν
ἀκόμη τὸν προορισμὸν των εἰς τὸν κόσμον.

Δὲν ἐχρεώστων λοιπὸν δι' αὐτὸ ὀλίγην εὐ-
γνωμοσύνην εἰς τὴν Ἀνθοῦλαν;

Ναί, τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο πτωχικόν· ἀλλ'
αὐτὰ δὲν τὰ ὑάλιζον κάθε πρωὶ αἱ χονδραὶ
χεῖρες καμμιᾶς ὑπηρετρίας, ἀλλ' αἱ τρυφεραὶ
χεῖρες τῆς Ἀνθοῦλας, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο ὡς
νὰ τὰ ἐθώπευον.

Καὶ οἱ μεγάλοι καστανοὶ ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ της
οἱ ὁποῖοι ἐξέφραζον ἀπερίγραπτον ἀγάπην, βα-
θυτάτην στοργήν, πόσον παράδοξον καὶ γλυκυτά-
την συγκίνησιν τοῖς ἐπρόξενουν! Ποτέ, ποτέ δὲν
εἶχαν αἰσθανθῇ τοιοῦτον αἶσθημα!

Καὶ τὸ ἐσπέρας, ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο ἡ Ἀνθοῦλα
καὶ αὐτὰ ἔμενον εἰς τινα γωνίαν τοῦ δωματίου,
μολονότι ἦσαν ἀκίνητα εἰς τὴν θέσιν των, διατί
ἐνόμιζον ὅτι ἀνέβαινον ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ ἐπέτων,
καὶ περιεστρέφοντο περίξ τῆς ὥραιας κεφαλῆς
τῆς Ἀνθοῦλας, ἥτις ἀκουμποῦσεν ἐπὶ τοῦ προσκε-
φαλαίου; Ὡ! Διότι ἡ καλὴ κόρη τὰ ἔβλεπεν ἐκεῖ
πλησίον της, τὰ ὠνειρεύετο καὶ εἰς τὸν ὕπνον της!

Ποῖος νὰ τὸ εἶλεγε ποτέ ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴν
μαύρην ἐκείνην ἀπελπισίαν, ἦτο δυνατόν νὰ αἰ-
σθανθῶσι τόσην εὐτυχίαν; Οὔτε ἐνθυμοῦντο πλέον
τὸ παρελθόν των μεγαλεῖον.

Πόσον ὥραϊον πρᾶγμα εἶνε ἡ ἀγάπη!

Ἀλλὰ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὅλα γηράσκουν,
ἀκόμη καὶ τὰ ὑποδήματ'· εἶχαν γηράσει πλέον·
καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν δόντια νὰ τοῖς πέσουν, τοῖς
ἐπέσαν τὰ καψούλια των· ἐκουράζοντο, δὲν εἰμ-
πόρουν πλέον, ὅπως ἄλλοτε νὰ τρέχουν, νὰ πη-
δοῦν σερπετά, σερπετά· μίαν ἡμέραν μάλιστα ἡ-
σθένησαν· δὲν ἠμπόρουν βῆμα νὰ κάμουν· ἡ
Ἀνθοῦλα ἐτρόμαξε καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν ἱατρόν,

δηλαδή τὸν ἐμβαλωματὴν· ὁ ἱατρὸς τὰ ἱάτρευσε
καὶ ἐσηκώθησαν πάλιν εἰς τὰ πόδια των· μετ' ὀ-
λίγον καιρὸν ἡσθένησαν βαρέως καὶ ἔπεσαν εἰς
τὸ κρεβάτι· ὁ ἱατρὸς τοῖς ἔκαμε σπουδαίαν ἐγ-
χείρησιν καὶ μόλις τὰ ἐπρόφθασεν· ἀλλ' ἔφερον
τὰ σημεῖα τῆς ἀσθενείας των· ἡ Ἀνθοῦλα ἦτο
ὅλο καρδιοκτύπι· νὰ ἐβλέπετε πῶς τὰ ἐπρόσεχε!
ἀλλ' ἡσθένησαν καὶ μίαν ἀκόμη φορὰν, καὶ ὅταν
ἐφώναζαν τὸν ἱατρόν, οὗτος εἶπεν ὅτι ἡ ἱατρικὴ του
δὲν εἰμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ τίποτε, ὅτι δὲν ὑπάρ-
χει καμμία ἐλπίς, καὶ ὅτι ὁ ἄρρωστος θ' ἀπο-
θάνῃ.

— Ἀπὸ τί; ἠρώτησε μὲ δάκρυα ἡ Ἀνθοῦλα.

— Ἀπὸ γηρατεῖα, κοριτσάκι μου.

Πραγματικῶς οὔτε ἕως τὸ ἐσπέρας δὲν ἐθά-
σταζαν τὰ ὑποδήματα· ἤρχισαν νὰ ψυχορραγοῦν·
ἀλλ' ἐν ᾧ ἐψυχορράγουν εἶχον τὸ βλέμμα των
προσηλωμένον πλῆρες ἀνεκφράστου εὐγνωμοσύνης
εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καλῆς κόρης, ἥτις τὰ
ἔκαμε τόσο εὐτυχῇ, ἥτις ὅχι μόνον τὰ ἠγάπησεν,
ἀλλὰ τὰ ἔκαμε καὶ αὐτὰ νὰ ἀγαπήσωσι, τὸ
ὁποῖον εἶνε πολὺ μεγαλειτέρα εὐτυχία.

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν
ἀπέθαναν.

Ἡ Ἀνθοῦλα, ἡ ὁποία ἔφριττε μόνον συλλο-
γίζομένη ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ τὰ ρίψῃ εἰς τὸ κάρ-
ρον τοῦ σκουπιδοῦ ὡς ψόφιο γατοῦδι, ἐπῆγεν εἰς
τὴν γωνίαν ἐκείνην, ἐγονάτισεν, ἔσκαψε μὲ τὰ χε-
ράκια της, τὰ ἔκλαυσε, καὶ...

— Τὰ ἔθαψε! εἶπον τὰ δύο παιδιά συγκεκινη-
μένα τὰ ὁποῖα ἕως τότε δὲν εἶχαν προφέρει λέξιν.

— Καὶ τότε τί ἀπέγεινε τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο;

— Εἶνε 'ς τὸ ὀρφανοτροφεῖο... ἀπέθανεν ἡ
μητέρα του...

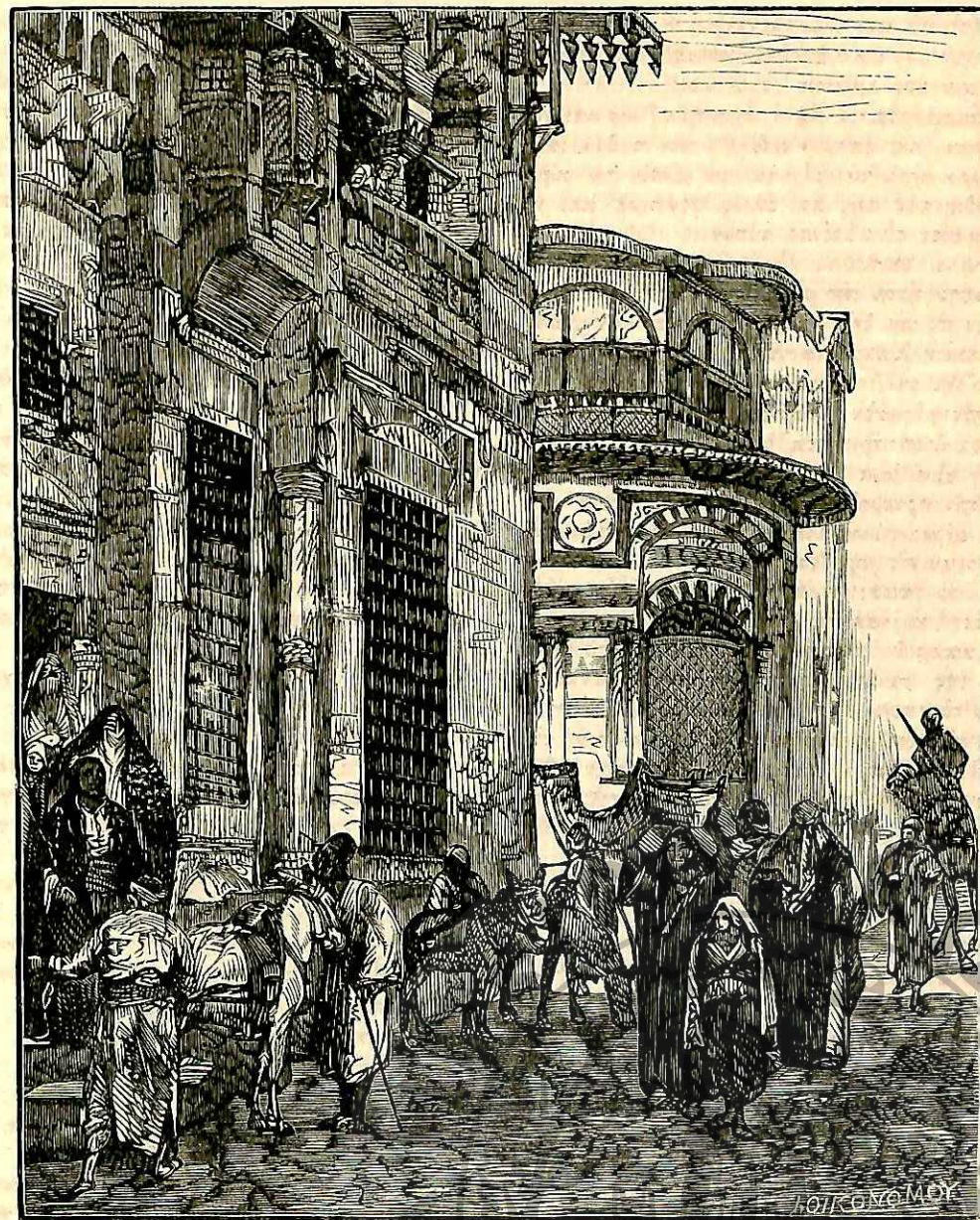
— Τὸ κακόμοιρο!

Εἶπαν τὰ παιδιά καὶ ἐπέστρεψαν ἀργά, ἀργά
εἰς τὸ κηπάριον των. Χωρὶς δὲ νὰ εἴπωσι λέξιν,
ὡς νὰ συννενοήθησαν μόνον μὲ τὸ βλέμμα των,
ἔλαβον μὲ προσοχὴν τὰ ὑποδήματ'· καὶ τὰ ἔθα-
ψαν εἰς τὸ πρῶτον των μνήμα, εἰς τὴν ἄκραν
τοῦ κηπαρίου των.

Εὐωδιάζει ἡ μικρὰ ἐκείνη γωνία· καὶ τὰ ἄνθη
ἐκεῖνα ὅπως τὰ φυτευόμενα ἐπὶ τῶν τάφων προσ-
φιλῶν καὶ πολυθρηνητῶν ὑπάρξεων, διαχέουσι
μὲ τὸ ἄρωμά των τὴν ἐνθύμησιν, σκορπίζουσιν
εὐώδη τινὰ ἀνάμνησιν.

Τοιοῦτον τάφον εἶρον τὰ ὑποδήματ'· Δὲν τὰ
ἐλησημόνησαν. Καὶ νεκρὰ ἀκόμη εἶνε εὐτυχῇ!

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ



ΟΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΚΑΙ ΟΝΗΛΑΤΑΙ ΜΑΥΡΟΙ

Γκὰ ἄρ γκὰ ἄρ γκὰρ! Οἱ μικροὶ λευκοὶ
ὄνοι φοροῦντες τὴν σέλλα των καὶ τὰ κόκκινα
των χαλινάρια περιμένουσιν εἰς τὰς θύρας τοῦ
χαρεμίου¹ τὰς εὐγενεῖς χανούμισας² νὰ
καταδεχθῶν νὰ τοὺς ἀναβῶν.

¹ Χαρέμιον εἶνε ἡ ἰδιαιτέρα κατοικία τῶν γυναικῶν
τῶν Ὀθωμανῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν κατοικοῦν μαζὶ μὲ τοὺς
ἄνδρας· γυναικωνίτης. ² χανούμ=γυνὴ ὀθωμανίς.

Ὁ λευκὸς ὄνος εἶνε χαριέστατος καὶ κομψό-
τατος. Διὰ τοῦτο καὶ αἱ ὥραιαι κυραὶ καὶ κόραι
τῆς Αἰγύπτου καὶ οἱ σοβαροὶ ἐφέντηδες καὶ οἱ
νεαροὶ μπέηδες προθύμως κάμνουν τὸν περί-
πατόν των ἐπ' αὐτοῦ εἰς Σούμπρας τὸ ὁποῖον
εἶνε σὰν νὰ λέγωμεν τὰ Πατήσια τοῦ Καΐρου·
ἐπειτα εἶνε ἡμερος, εὐπειθέστατος ὁ λευκὸς
ὄνος. Μόλις τὸν κτυπήσῃς ἔτσι δά, μ' ἓνα ξυ-

λαράκι καὶ τρέχει. . . . τρέχει. . . . μιά χαρά!

Ἐκάστην παρασκευὴν (ἡ παρασκευὴ εἶνε ἡ κυριακὴ τῶν μουσουλμάνων) οἱ λευκοὶ ὄνοι ἐνοικιάζονται ἀκριβώτερα. Ὁ ἐσεκτσῆς¹ φροντίζει τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ κερδίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα ἀπὸ τὸ τρίχωμα τοῦ ὄνου του, καὶ τὰ στολίδια τῆς σέλλας του. Ὅσον καλλίτερον περιποιημένος εἶνε ὁ ὄνος, τόσο τὸ μίσθωμά του εἶνε μεγαλειότερον.

Παρατηρήσατε τὴν εἰκόνα· παριστάνει ἀνοικτὴν τὴν θύραν ἐνδὲς χαρεμίου· ἀπὸ τὴν ἐδὼν διέρχονται πολλοί. Αἱ φελλάχαι² σηκώνουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν τὸν ζυμᾶρι τὸ ὅποιον πηγαίνουν νὰ ψήσουν εἰς τὸν φούρνον, οἱ καμηληλάται (κατὰ τὸ ἐνηλλάται), ἐπειδὴ ὡς εἶπομεν τὴν παρασκευὴν εἶνε ἑορτὴ καὶ δὲν ἐργάζονται, καμαρώνουν ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς καμπούρας τῶν καμηλίων τῶν, καὶ αἱ χανούμισαι καταβάνουν τὴν κλίμακα τοῦ χαρεμίου φοροῦται ἐνδύματα ἄξια τῶν ὥραιων ὄνων τῶν: μέγανον φερετζέ,³ κόκκινον σαλβάρι,⁴ καὶ ἄσπρον γιασμάκι⁵.

Ὁ μαῦρος ὁ ὁποῖος βαδίζει ἐμπρός, βοηθεῖ τὰς κυρίας νὰ καθήσωσιν ἐπὶ τῆς σέλλας, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν εἶνε εὐκόλον, ἕνεκα τοῦ μανδύου καὶ τοῦ καλύμματος τοῦ προσώπου, τὰ ὁποῖα τὰς ἐνοχλοῦν. Τέλος πάντων, καταβάλλει μίαν μὲ τὴν παλάμην του εἰς τὰ νῶτα τοῦ ὄνου καὶ οὕτως ἀρχίζει νὰ τρέχῃ.

Τί δὲν ὑποφέρει ὁ καυμένος ὁ μαῦρος ὁ ὁδηγὼν τὰς κυρίας χανούμισας εἰς τὸν ἐπὶ ὄνου

τοῦτον περίπατον ἕως ὅτου νὰ φθάσουν εἰς Σούμ-πρα; . . . Ἄλλοτε πρέπει νὰ κτυπᾷ τὸν ὄνον μὲς χανούμισας, ἄλλοτε νὰ τὸν σταματᾷ, ἄλλοτε πρέπει νὰ σταθῇ νὰ ἀγοράσῃ ἐν σεκέρ⁶ μὲς ἄλλης, ἢ νὰ δώσῃ νερόν νὰ πῇ εἰς ἄλλην· ὁ δυστυχὴς ἰδρώνει αἷμα ἕως ὅτου νὰ κατορθώσῃ ὅλοι οἱ ὄνοι τοῦ μὲ τὰς ἐπ' αὐτῶν κυρίας νὰ προχωρῶσιν ἐν τάξει. Αἱ πλεῖσται ὀθωμανίδες ὁμοιάζουν μὲ παιδία . . . κακοαναθρεμμένα. Ἄμα ἐξέλθουν ἀπὸ τὸν γυναικωνίτην, ὅπου εἶνε κατάκλειστοι, ἐπιθυμοῦν χίλια πράγματα, καὶ δὲν ἡσυχάζουν ἂν δὲν ἀποκτήσουν ὅ,τι ἐπιθυμοῦν, δηλαδή: γλύκισμα, ζαχαρωτόν, ποτήριον νεροῦ, ἢ σιγάρον, διότι πίνουν καὶ καπνὸν αὐταὶ αἱ κυρία. Δὲν ἀκούεις τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ δυστυχοῦς μαύρου, τὸν ὁποῖον φωνάζουν συγχρόνως αἱ τέσσαρες ἢ πέντε γυναικες τὰς ὁποίας ὁδηγεῖ:—Ἀλῆ! ἀνοιξέ μου τὴν ὀμβρέλλα μου!—Ἀλῆ! πάρε τὸ παπούτσι μου!—Ἀλῆ! χτύπα τὸ γαῖδαρό μου!—Ἀλῆ! τὴν βαντάλια μου!—Ἀλῆ! ἔχω μίαν πεῖνα! ἀγόρασέ μου ἓνα σιμίτι!—Ἀλῆ! διψῶ! ἀγόρασέ μου ἓνα σερμπέτι!—Ἀλῆ! τὸν καθρέφτη μου!—Ἀλῆ! τὸ γιασμάκι μου θὰ φύγῃ!—Ἀλῆ! ἡ σέλλα μου ἀναποδογυρίζεται. . . . θὰ πέσω! . . .

Ὁ Ἀλῆς τρέχει ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην, καὶ τὸ ἐσπέρας εἶνε πολὺ περισσότερον κουρασμένος παρὰ ὁ ὄνος του· διότι εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀθλιώτερος καὶ ἀξιολυπητότερος εἶνε ὁ μαῦρος ἐνηλλάτης παρὰ ὁ λευκὸς ὄνος.

* *

ΒΡΕΧΕΙ ΒΡΕΧΕΙ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Ἡ Γαρυφαλὶς ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ γλυκοχάραγμα, —τὸ ὅποιον βεβαίως οἱ μικροὶ μας ἀναγκῶσται δὲν βλέπουν ποτὲ διότι τοιαύτην ὥραν κοιμῶνται γλυκά, γλυκά, — ἀλλὰ διὰ μίαν κόρη τῶν ἀγρῶν ὁ ὕπνος εἶνε πολυτέλεια. Πρέπει ν' ἀλμέξῃ τὰς ἀγελάδας, νὰ κάμῃ ἀφρόγαλα, καὶ νὰ ὑπάγῃ τὴν ἀγέλην εἰς τὴν βοσκήν. Ἡ Γαρυφαλὶς κάμνει πολλὰς ἐργασίας μολονότι εἶνε μόλις δεκατριῶν ἐτῶν. Τὸ θέρος διπλασιάζει τὰς δυνάμεις τῆς· εἰξεύρει ὅτι οἱ γονεῖς τῆς εἶνε πολὺ πτωχοί, ὅτι ἡ ἐσοδεία ἦτον ἀσχημὴ αὐτὸ

τὸ ἔτος, καὶ ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς μικρᾶς τῶν ἐπαύλεως, πλούσιος ἔμπορος ζῶων, τοῖς ἐμήγυσεν ὅτι, ἂν τὸ ἐνοίκιον τὸ ὅποιον δὲν ἐπλήρωσαν ἐγκαίρως, δὲν τὸ πληρώσωσιν ἕως τὸν Ἰανουάριον, ἢ οἰκογένεια τῆς Γαρυφαλίδος θὰ διωχθῇ ἀπὸ τὴν κατοικίαν τῆς. Ἡ δυστυχὴς κόρη ἀπὸ τόσο μικρὰ ἐμβήκεν εἰς τὰ βάσανα τῆς πτωχείας, καὶ καταλυπημένη ὁδηγεῖ τὰ πρόβατά της νὰ βοσκῇσιν τὸ χόρτον τῆς πεδιάδος, ἐνῷ ὁ ἥλιος φαίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Ἡ Γαρυφαλὶς πλέκει μαλλίνας κάλτσας διὰ τὸν μικρότερόν της ἀδελφόν, ἐνῷ προσέχει τὴν ἀγέλην τῆς, ἥτις εἶνε μὲν διεσκορπισμένη εἰς τὴν πεδιάδα, ἀλλ' εἶνε ἑτοιμὸς νὰ μαζευθῇ ἅμα φωνάξῃ ἡ μικρὰ τῆς βοσκοπούλα.

⁶ ζαχαρωτόν.

⁷ κουλούρα.

Ἐξαφνα μαῦρα σύννεφα σκοτίζουν τὸν οὐρανόν, καὶ βροχὴ τρομερὰ ἤρχισε νὰ πίπτῃ εἰς τὴν πεδιάδα. Ἡ μικρὰ Γαρυφαλὶς, φωνάζει τὰ πρόβατά της, λαμβάνει εἰς τὰς χεῖράς της τὰ μικρότερα ἄρνια, καὶ καταφεύγει κάτω ἀπὸ ἓν δένδρον δίχως φύλλα.

Βρέχει, βρέχει, βοσκοπούλα,
Μάζωξε τ' ἄρνια σου.

Μία βροντῶδης φωνὴ ἀκούεται νὰ τραγωδῇ τὸ τραγουδάκι τοῦτο, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἐμφανίζεται εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ χωρικός τις ἐφιππος, ἐμπρός ἀπὸ τὸν ὁποῖον προχωρεῖ πολυάριθμος ἀγέλη.

— Αἱ μικρὴ! εἶπεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος διακόψας τὸ ἄσμα του καὶ σταθεὶς ἐμπρός εἰς τὴν Γαρυφαλίαν, δὲν ξέρεις ὅτι ἂν αὐτὴ ἡ βροχὴ βαστάξῃ ἀκόμη πῶς θὰ γείνεται μουσικὴ σὺ καὶ τὰ πρόβατά σου;

— Τὸ ξεύρω, καλέ μου ἄνθρωπε· ἀλλὰ τὸ σπῆτί μας εἶνε μακρὸν, καὶ τὰ κακόμοιρα τ' ἄρνια μου δὲν ἔχουν δύναμιν νὰ περιπατήσουν μὲ τέτοια βροχὴ.

— Ποῦ κάθῃσαι, μικρὴ;

— Κάτω ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ 'κεῖνο τὸ ὕψωμα εἰς τὸ κτῆμα τοῦ κυρ 'Αντώνη.

Ὁ χωρικός παρατηρεῖ καλὰ τὴν Γαρυφαλίαν· τὸ δυστυχὲς κοράσιον εἶνε καταβεβρεγμένον καὶ τρέμει, τὰ πρόβατά της συναθροίζονται τριγύρω τῆς βελάζοντα. Ὁ χωρικός φαίνεται συγκινημένος ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς μικρᾶς Γαρυφαλίδος, ἥτις, ἐνῷ κρύβει τόσο, οὔτε παράπονον καὶ δὲν ἐκστομίζει.

Ἐλα, τῇ λέγει, ἀνέβα ἐπάνω εἰς τὸ γαῖδαρέλο σὺ, τὰ ἄρνια θὰ τὰ βάλωμε μέσα εἰς τὰ καλάθια ποῦ εἶνε κρεμασμένα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἕς τὸ σαμάρι.

Τὰς λέξεις ταύτας λέγων ὁ χωρικός καταβαίνει ἀπὸ τὸν ἵππον του, ἀναβιβάζει τὴν Γαρυφαλίαν ἐπὶ μικροῦ ὄνου, σκεπάζει μὲ τὸν χονδρόν του μανδύαν τοὺς ὤμους τοῦ κορασίου, καὶ δρόμον!

Ἐξακολουθεῖ νὰ βρέχῃ. Ἡ Γαρυφαλὶς προφυλαχθεῖσα ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἀνέλαβε πάλιν τὴν εὐθυμίαν τῆς. Εἰς τὸν δρόμον ἐνῷ πηγαίνουν ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας τῇ κάμνει ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος.

— Τί τὰ θέλεις! εἶπεν ἡ Γαρυφαλὶς ἐπὶ τέλους· εἶνε τώρα κάμποσος καιρὸς ποῦ ὅλα ἀνάποδα μᾶς ἔρχονται· καὶ ἡ ἀναποδὴ δὲν παύει ὅπως καὶ ἡ βροχὴ τώρα αὐτὴ ἐδῶ. Ὁ Θεὸς ὅμως θὰ μᾶς λυπηθῇ, δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε; ὕστερα ἀπὸ τὴ βροχὴ ἡ καλοκαιρία.

Ὁ χωρικός δὲν ἀποκρίνεται, καὶ φαίνεται βυθισμένος εἰς σκέψεις.

Φθάνουν εἰς τὴν ἑπαυλιν. Εἶνε δὲ αὐτὴ ἐν παληόσπητο ὅπου ὁ ἄνεμος ἐμβάινει ἀπὸ ὅλας τὰς χαραμάδας τῶν θυρῶν, καὶ ἡ βροχὴ στάζει ἀπὸ τὴν ὀροφὴν.

— Ὅσο νὰ σταματήσῃ ἡ βροχὴ, ἔρχεσαι μέσα νὰ πῇς ἓνα κρασάκι, τῷ λέγει μὲ χάριν ἡ Γαρυφαλὶς πηδῶσα ἀπὸ τὸν ὄνον τῆς.

— Εὐχαρίστως μικροῦλά μου, ἔρχομαι, πρὸς χάριν σου.

Ἡ Γαρυφαλὶς τρέχει νὰ πληροφορήσῃ τὴν μητέρα τῆς. Ὅταν αὐτὴ ἔρχεται διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ξένον ὀπισθοδρομεῖ δύο βήματα βλέπουσα αὐτόν.

— Ὁ κυρ 'Αντώνης! φωνάζει ὠχρίῳσα.

— Ὁ νοικοκύρης! φωνάζει κατατρομαγμένον τὸ μικρότερον ἀγόρι, κρυπτόμενον μέσα εἰς τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτος τῆς μητρός του.

— Πῶς; εἶπεν ἡ κόρη, σὺ εἶσαι! . . .

Ἡ Γαρυφαλὶς σταματᾷ καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἀποτελείονει τὴν ἐρώτησιν, ὥσάν νὰ ἔλεγε: «σὺ εἶσαι ὁ κακὸς ἄνθρωπος ποῦ θέλει νὰ μᾶς διώξῃ;»

Ὁ 'Αντώνης ἐμβάινει εἰς τὸ μοναδικὸν δωμάτιον, τὸ ὅποιον ὑπῆρχεν ἐκεῖ, κάθηται μὲ ὄλην του τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἐξάγει τὴν πίπαν του τὴν ὁποίαν γεμίζει καπνόν.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι ὁ νοικοκύρης, μικρὰ, ἀποκρίνεται, ἀπ' οὗ παρετήρησε πονηρῶς τὰ κατατρομαγμένα παιδία. Καὶ δὲν ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω χρήματα, μὴ φοβεῖσθε! . . . Γαρυφαλὶς, δὸς μου ἓνα ποτηράκι κρασί καὶ σὺ, κυρὰ Γιάνναινα, ἄφησε πειὰ αὐτὴ τὴν τρομάρα σου ποῦ μὲ προσβάλλει. . . . Ἐχεις μίαν κόρη ποῦ ἀξίζει θησαυρό, ἐπανελάθεν ὁ χωρικός μετὰ πῖνα μικρὰν σιωπὴν. Εἶνε καλὴ, ἐργατικὴ, θέλω νὰ τὴν εὐχαριστήσω. Τὸ νοῦμι θὰ μοῦ τὸ δώσετε τὴν ἄλλην χρονιά, ὕστερα ἀπὸ τὸ θέρος.

— Ἀ κυρ 'Αντώνη!

Ἡ ἀγαθὴ χωρική, ἡ Γαρυφαλὶς καὶ οἱ ἀδελφοί τῆς, ὤρμησαν πρὸς τὸν ἔμπορον τῶν ζῶων ὅπως τοῦ σφίξουν τὴν χεῖρά του.

— Καὶ ἔχει μόνον αὐτό, ἐξηκολούθησεν ὁ χωρικός, τοῦ ὁποίου ἡ καλωσύνη πῆρε πλέον κατήφορο, ἀλλὰ θὰ διορθώσω καὶ τὴν στέγη, καὶ θὰ στουμπώσω καὶ τὰς θύρας· ἔπειτα θὰ πάρω καὶ τὸν δεύτερόν σου τὸν υἱόν νὰ μοῦ φυλάγῃ τὰς ἀγελάδας, μὲ πενήντα δραχμὰς τὸν χρόνον. Δέχεσθε;

— Τί καλὸς ποῦ εἶσαι, κυρ 'Αντώνη, τί καλὸς

¹ ἐνηλλάτης.

² φελλάχαι καλοῦνται αἱ μαῦραι Αἰγύπτια.

³ μανδύας μὲ τὸν ὅποιον περιτυλίσσονται αἱ ὀθωμανίδες.

⁴ εἶδος βρακίου πλατέος.

⁵ λευκὸς πέπλος μὲ τὸν ὅποιον καλύπτουσι τὸ πρόσωπον τῶν διὰ νὰ μὴ φαίνεται.

ποῦ εἶσαι! εἶπεν ἡ Γαρυφαλιά ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ δάκρυα, ἀλλὰ δάκρυα χαρᾶς.

— Φίλησε τὴν μάνα σου, τὴν ἀδελφή σου, ἀγόρι μου, καὶ πᾶμε, εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν της ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ κύρ' Ἀντώνης ὁ ὁποῖος ἀπ' οὗ ἔπιεν ὀλίγον κρασί ἐσηκώθη διὰ ν' ἀναβῇ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἵππου του.

Ἡ οἰκογένεια τὸν παρακολουθεῖ εὐχαριστοῦσα αὐτὸν ἕως εἰς τὸ κατώφλιον.

Ἡ βρογχὴ ἔπαυσεν, ὁ ἥλιος λάμπει ἐπὶ τῆς βρεγμένης ὁδοῦ, ἡ ὁποία στίλβει ὡς καθρέπτης.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Γαρυφαλιάς κρατεῖ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ κύρ' Ἀντώνης ἀναβαίνει λέγων:

— Γειά σας, ὅλοι σας, γειά σου, Γαρυφαλιά! Βλέπεις ποῦ εἶχες δίκαιον νὰ ἐλπίζης εἰς τὸν Θεόν; ὁ Θεὸς δὲν ἐγκαλεῖται ποτὲ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους καὶ πρὸ πάντων τὰ καλὰ κοριτσάκια.

Ἐπειτα δεικνύων τὸν γαλανὸν οὐρανόν, ὁ χωρικὸς προσθέτει:

— Τὸ εἶπες σὺ ἡ ἰδία Γαρυφαλιά: ὕστερ' ἀπὸ τὴν βρογχὴ ἡ καλοκαιριά.

(Παράφρασις)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΔΙΦΝΙΔΙΑ ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ



Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ μαμά του λέγει μετὰ τὸν νοῦν της εἰς τὴν οἰκίαν:
— Τί καλά ποῦ ἔκαμα καὶ ἔδωκα ὀμπρέλλα τοῦ Κωστάκη μου! σὰν νὰ τὸ προμάντευσα ὅτι θὰ βρέξῃ! Τώρα δὲν θὰ μοῦ βραχῇ στὸ δρόμο τὸ καυμένο!

Η ΦΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟΝ

— Βάλε τὸ χονδρὸ σου φόρεμα τώρα ποῦ θὰ πᾶς ἐς τὸ σχολεῖο, εἶπε μίαν πρωΐαν ὁ πάππος εἰς τὸν μικρὸν Πausanίαν· εἶνε κρύο σήμερα.

— Πῶς τὸ ξεύρεις, παππού; ἀνέκραξε τὸ παιδίον. Ἐδῶ μέσα εἶνε ζέστη, καὶ σὺ δὲν ἐβγήκας ἀκόμη ἔξω.

— Πῶς τὸ ξεύρω; Ἰδοὺ ποῖος μοῦ τὸ εἶπε.

Τότε πλησιάζας εἰς τὸ παράθυρον, παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Πausanίαν ἐν σανιδάκι τριῶν περίπου δακτύλων πλάτους, καὶ ὀλίγον μακρότερον ἀπὸ τὴν χεῖρα ἑνὸς ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον ἦτο κρεμασμένον ἔξω ἀπὸ τὸ ὑέλωμα τοῦ παραθύρου.

Τὸ σανιδάκι τοῦτο τὸ εἶχεν ἰδεῖ πολλάκις ὁ Πausanίας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐρωτήσῃ εἰς τί ἐχρησίμευεν.

Ὁ πάππος μισοάνοιξε τὸ παράθυρον διὰ τοῦ ὁποίου ἐμβήκε ψυχρὸν ρεῦμα ἀέρος, τὸ ὁποῖον ἀπέδειξε ὅτι πραγματικῶς ἦτο ψυχρὸς ἔξω, ἔχωσε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ ἀνοιγμα καὶ ἐξεκρέμασε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος σανιδάκι.

Τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Πausanίαν νὰ τὸ ἐξετάσῃ.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ σανιδίου ἦτο προσηλωμένος μακρὸς καὶ στενὸς ὑάλινος σωλὴν, εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ὑγρὸν τι ἔχον τὸ χρώμα τοῦ ἀργύρου.

Κατὰ τὸ μήκος τοῦ σωλῆνος ἦσαν χαραγμέναι μικραὶ μαῦραι γραμμαὶ.

Πολλοὶ ἐξ ὑμῶν βεβαίως ἐνόησατε ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης ὅτι πρόκειται περὶ θερμομέτρου.

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον βλέπετε εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ σωλῆνος εἶπεν ὁ πάππος πρὸς τὸν Πausanίαν, εἶνε ὑδράργυρος.

Ὁ ὑδράργυρος εἶνε μέταλλον ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ συστέλλεται δηλαδὴ νὰ συμμαζεῦται εἰς τὸ ψυχρὸ καὶ νὰ διαστέλλεται δηλαδὴ νὰ ἐξαπλώνεται εἰς τὴν θερμότητα.

Ὅθεν ἀπὸ τὸν πολλὸν ἢ ὀλίγον τόπον τὸν ὁποῖον καταλαμβάνει ἐντὸς τοῦ σωλῆνος, δυνάμεθα νὰ μετρήσωμεν τοὺς βαθμοὺς τῆς θερμοκρασίας τόσο ἀκριβῶς ὅσον μετροῦμεν τὸν χρόνον μετὰ τὸ ὥρολόγιον.

Θὰ εὐχαριστεῖτο ἂν ἐμάνθανες κατὰ ποῖον τρόπον κατασκευάζονται τὰ θερμομέτρα;

— Ὡ! πολὺ, παππού.

— Ἀκουσε λοιπόν. Ἐντὸς ἑνὸς ὑαλίνου σωλῆνος θέτομεν ποσότητά τινα ὑδραργύρου ἢ καὶ

οἰνοπνεύματος, διότι καὶ τὸ οἰνοπνευμα, ὅπως ὁ ὑδράργυρος συστέλλεται εἰς τὸ ψυχρὸ καὶ διαστέλλεται εἰς τὴν θερμότητα.

Ἐπειτα βυθίζομεν αὐτὸν ἐντὸς ἀγγείου, ἢ τὸ ὁποῖον εἶνε πλήρες ἀναλυομένου πάγου, καὶ σημειοῦμεν ἐν μηδενικὸν ἐπὶ τοῦ σωλῆνος, εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἀνυψώθη τὸ περιεχόμενον ὑγρὸν. Ἐπειτα ζεσταίνομεν νερόν, μέχρις ὅτου ἀρχίσῃ νὰ βράζῃ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκθέτομεν τὸν σωλῆνα εἰς τοὺς ἀτμοὺς τοῦ ὁποίου παράγει τὸ ὕδωρ τοῦτο, καὶ σημειοῦνομεν καὶ πάλιν

τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐσταμάτησε τὸ ὑγρὸν. Διαιροῦμεν εἰς ἑκατὸν ἴσα μέρη τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο σημείων· ἕκαστον τῶν ἑκατὸν τούτων μερῶν εἶνε εἷς βαθμὸς.

Μετροῦμεν ἀκριβῶς τοὺς βαθμοὺς τούτους, καὶ χαράττομεν κάτω ἀπὸ τὸ μηδενικὸν σημεῖον, τὰ ὁποῖα ἀπέχουν ἀπ' ἀλλήλων ὅσον καὶ τὰ ἄλλα ἑκατόν.

Εἶνε οἱ βαθμοὶ τοῦ ψύχους οὗτοι· ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ εἶνε οἱ βαθμοὶ τῆς θερμότητος.

Ἐν ᾧ ὁ πάππος ὠμίλει, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πausanίου ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ θερμομέτρου.

— Παρατήρησε, παπούλη, πῶς ὁ ὑδράργυρος ἀνέβη εἰς τὸν σωλῆνα· κύττα ἔφθασεν εἰς τὸ 10.

— Δὲν ἐννοεῖς διὰ τί;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐννοῶ.

Διότι ἐδῶ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον εἶνε περισσότερα ζέστη παρὰ ἔξω.

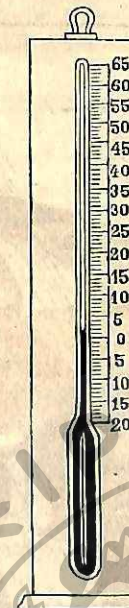
— Καλὰ. Τώρα βάλε τὴν παλάμην σου ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ σωλῆνος ὅπου εἶνε ὁ ὑδράργυρος.

Τὸ παιδίον ἔκαμεν ὅ, τι τῷ εἶπεν ὁ πάππος του.

— Ὡ! ἀνέκραξε, κύττα πῶς τρέχει, πῶς ἀναβαίνει, ἀναβαίνει... 10, 12, 15 βαθμοί.

— Ἐννοεῖς τώρα διὰ τί σὲ εἶπα πρὸ ὀλίγου, βλέπων τὸ θερμομέτρον νὰ δεικνύῃ 5 βαθμοὺς, ἂνω τοῦ 0, ὅτι ἔπρεπε νὰ φορέσῃς χονδρὸν ἐπαινώφορι;

— Ὡ! πολὺ καλὰ, τὸ ἐννοῶ. Ὁ ὑδράργυρος ποῦ εἶνε ἐκεῖ μέσα φοβεῖται πολὺ τὸ κρύο· ζαρώνει ὅταν εἶνε κρύο· ὅταν εἶνε ζέστη ἐξαπλώνεται.

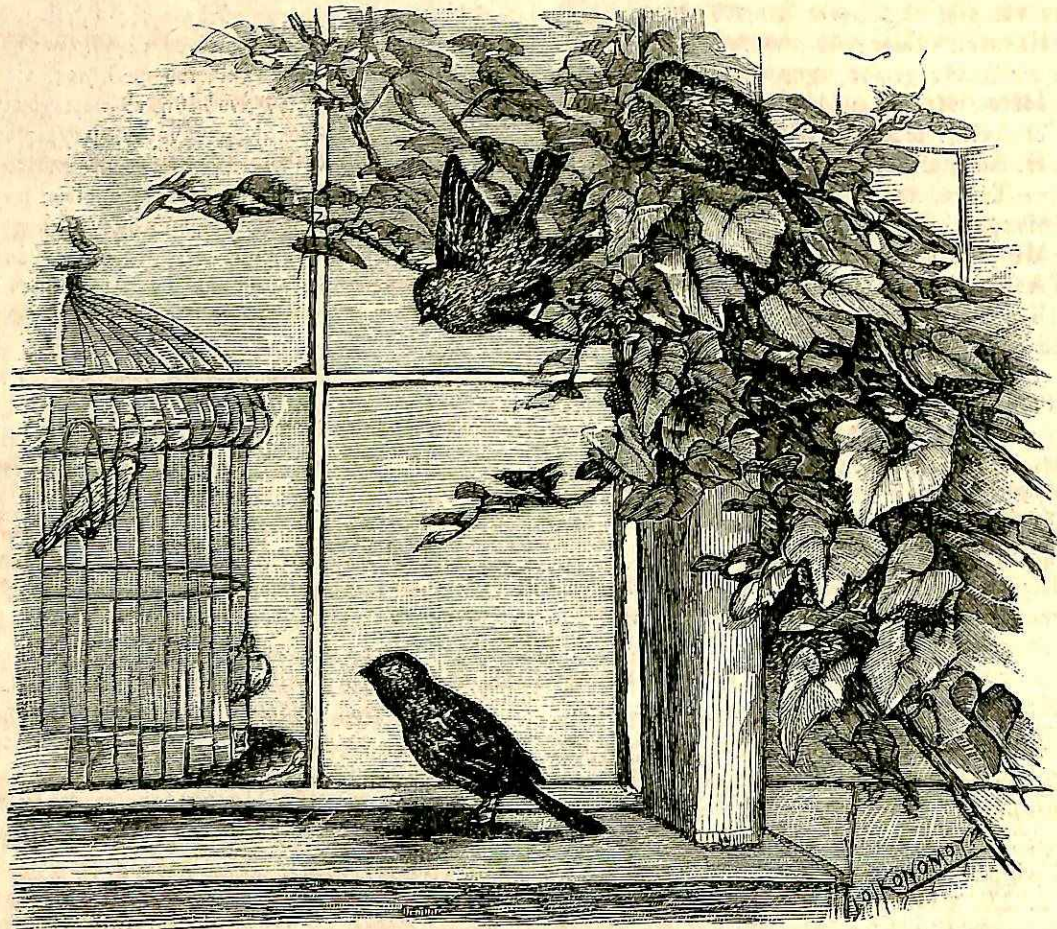


Εὐχαριστῶ, παπούλη, γι' αὐτὸ ποῦ μ' ἔμαθες
σήμερον. Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ.

Καὶ ὁ Παισανίας ἀφοῦ ἐφίλησε τὸν πάππον

τοῦ ἔτρεξε καὶ ἐφόρεσε τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ
ὑπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ
ὥρα τοῦ μαθήματος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ



ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ

Κιτρινόφτερο πουλί
Καναρίνι ζηλεμένο
Σὲ κλουβάκ' εἶνε κλεισμένο
Καὶ γλυκολαλεῖ.

Ἄπ' τὰ τζάμια τὰ κλειστά
Τὰ σπουργίτια τ' ἀντικρύζουν
Καὶ κρυφὰ τὸ μακαρίζουν
Ποῦνε στὰ ζεστά.

Τέλειωσ' ἡ καλοκαιρία
Κι' ἂν δὲν ἦρθ' ἀκόμη χιόνι
Τὰ φτωχὰ πουλιὰ παγώνει
Φύσημα βορριᾶ.

Τί καλότυχον εἶν' αὐτὸ
Ποῦ κλεισμένο στὸ κλουβί του
Μὲ τὸ ἔτοιμο φαγί του
Γίνεται θρεπτό.

Ὡ παιδιὰ τύχης χρυσῆς
Ποῦ ζωὴ, χαρὰ σὰς δίνει!
Τὸ γλυκὸ τὸ καναρίνι
Μοιάζετε καὶ σεῖς.

Μὰ σπουργίτια ταπεινὰ
Ποῦ κρύνουν καὶ πεινοῦνε
Ἀεθμοσύνη σὰς ζητοῦνε
Τόσα ὀρφανά!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΥ

(Μετάφρασις τοῦ ἐν τῇ φυλλαδίῃ τοῦ Αὐγούστου γαλλικοῦ διηγηματίου)

Ἦξεύρετε νὰ κάμῃτε τὸ κουνέλι ἐπὶ τοῦ τοίχου;

Ὅχι; Λοιπὸν ἰδέτε τὴν Μαγδαληνὴν, ἡ Λιλὴν, ὅπως τὴν ὀνομάζει ἡ μήτηρ της.

Ἰδέτε πῶς διευθετεῖ τοὺς δακτύλους της· διευθετήσατε ὁμοίως καὶ τοὺς ἰδικούς σας καὶ θὰ κά-
μετε καὶ σεῖς τὸ κουνέλι ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Βλέπετε καλῶς πῶς εἶνε τεθειμένη ἡ δεξιὰ χεὶρ· ἡ ἀριστερὰ χεὶρ εἶνε κάτωθι· καὶ οἱ δάκτυ-
λοι αὐτῆς τῆς χειρὸς σχηματίζουν τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας τοῦ μικροῦ ζώου.

Ἰδέτε, ἰδέτε τὸ μικρὸν κουνέλι, πῶς τρέχει· πῶς οἱ μικροὶ πόδες του κινοῦνται.

Ὁ Δεδὲς, ὁ μικρὸς ἀδελφὸς τῆς Λιλῆς, πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Ἡ Λιλὴ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη διότι τὸν διασκεδάζει· φαίνεται ἀπὸ τὰ ῥάτια της.

— Τρέχε, τρέχε πάντοτε μικρὸ κουνέλι, ἄλλως ὁ σκύλος θὰ σὲ πιάσῃ.

Μπούμ! μπούμ! ὁ κυνηγὸς ἔρριψε δύο τουφεκιάς. Τὸ κουνέλι ὀρθώνει τὰ ὠτά του.

Μὴ ἐσκοτώθῃ τὸ μικρὸ κουνέλι;

Ἄ μάλιστα! τόσον κουτὸν δὲν εἶνε! ἀπεναντίας τρέχει ωραιότατα.

Καὶ ὁ Δεδὲς γελά, καὶ ἡ Λιλὴ εἶνε εὐχαριστημένη, καὶ διασκεδάζουν καὶ οἱ δύο ὡς καλὸς μι-
κρὸς ἀδελφὸς καὶ καλὴ μικρὰ ἀδελφή.

ΝΕΟΣ ΘΗΣΕΥΣ ΕΤΩΝ 12

Καλῶς μετέφρασαν τὸ ἄνω διηγημάτιον καὶ οἱ ἐπόμενοι:

Αἰκατερίνη Σεβαστοπούλου.—Μαρίκα Σιδίνη.—Ἀπτερος Νίκη.—Ἀγροδίαιτος Ἀηδών.—Κόμης Μόντε-Χρῖστος.
—Μικρὰ Δούκισσα.—Σμαράγδα Πετροπούλου.—Συμεὼν Π. Ραζῆς.—Μέγας Ἀλέξανδρος.—Ἰον.—Ἀμαράνθη.—
Ἀσπασία Ξ. Ζύγουρα.—Κοραῆς.—Ἀνοιξίς.—Δ. Γ. Καψαμπέλης.—Ὀνώριος Βοττάρος.—Μικρὸς Καπουκῖνος.—
Κίρκη.—Κ. Γ. Μιτυληναῖος.—Εὐγενία Σκόλα.—Ροδόχρους Μηλέα.—Ἀπόλλων ὁ Μουσηγέτης.—Μορῶ.—Ὀλγα
Ν. Φοντάνα.—Φωτοβόλος Ἀστήρ.—Περικλῆς Π. Καλλιδόπουλος.—Ἀγγελικὴ Σαρδέλλη.—Ἀγλαΐα Χ. Καλαΐ-
σάκη.—Φατινίτσα.—Ἑλένη Α. Ρούσου.—Δεσδεμόνα.—Ζεφύριος Αὔρα.—Μικρὰ Ἐλαφος.—Γ. Ε. Φακίρης.—Στέ-
φανος Ι. Λεοντίδης.—Ἀπόστολος Ε. Μιχαλόπουλος.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΠΛΑΓΓΟΝΟΣ

— Ἐλα, κυρία Πλαγγών, ἔλα νὰ σοῦ νίψω
τὸ πρόσωπόν σου, ἔλεγεν ἡ Ἀνθοῦλα πρὸς τὴν
κοῦκλάν της, τὴν ὁποίαν ἐκράτει ὀρθὴν ἐπὶ μιᾶς
καθέκλας. Στάσου δὰ καλὰ; τί; καταιβάξεις
τὰ μοῦτρά σου; σοῦ φαίνεται κρύο τὸ νερό; Ἐλα
καὶ μὴ μοῦ κάνης τὴν πολὺ χαϊδεμένην.

— Σὺ εἶσαι χαϊδευμένη, μητερίτσα μου,
ἀπήντησεν ἡ κοῦκλα. Θαρρεῖς καὶ δὲν ἤξεύρω
ὅτι εἶσαι ὅλο μουρμούρα κάθε πρωτὶ ὅταν πλύ-
νῃς τὸ πρόσωπόν σου, καὶ ὅτι ἂν δὲν σ' ἐπρόσε-
χε ἡ ἰδική σου ἡ μητέρα, οὔτε τὴν ἄκρα τῆς
μύτης σου δὲν θὰ ἐκαθάριζες.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δική σου δουλειά. Εἶσαι
πολὺ αὐθάδης. Σιώπα καὶ κύττα με. Ἐλα,
στάσου ἴσα καὶ μὴ γέρνης τὸ κεφάλι σου γιατί
διαφορετικὰ θὰ γείνης καμπούρα.

— Κάμνω ὅπως καὶ σὺ προχθές· ἤκουσα μὲ
τὰ ἴδια μου τ' αὐτιά τὴν μαμὰ σου νὰ σοῦ λέγῃ.
«Στάσου δὰ καλὰ, Ἀνθοῦλα, γιατί σκύπτεις
τόσον πολὺ ὅταν πλέκῃς; θὰ γείνης καμπούρα.»

— Ἡ γλώσσά σου κόβει σὰν ψαλίδι, σήμε-
ρα, κυρία.

— Το ἴδιον ἀκριβῶς σοῦ εἶπε καὶ ἡ μαμὰ
σου, μαμὰ Ἀνθοῦλα.

— Ἐλα, φθάνει πειὰ, σιώπα καὶ κάθου φρό-
νιμα· ἔλα νὰ χορεύωμεν τώρα.

— Δὲν εἶνε ὥρα διὰ χορὸν τόρξ. Τὸν ἀγα-
πῶ ἐγὼ τὸν χορὸν, ἀλλὰ ἤκουσα τὴ μαμὰ σου
νὰ σοῦ λέγῃ προχθές ὅτι πρὶν νὰ διασκεδάσῃ
κανεὶς πρέπει νὰ ἐργασθῇ, καὶ σὺ δὲν ἐσκούπι-
σες ἀκόμη τὸ δωμάτιον, οὔτε ἐτοίμασες τὴν
σοῦπα, ὅπως ἔπρεπε νὰ κάμῃς.

Τί παράξενη κοῦκλα αὐτή;

Δὲν εἰξεύρω ποίαν ιδέαν ἔχει περὶ αὐτῆς ἡ
Ἀνθοῦλα· ἀλλ' εἰξεύρω ὅτι λαμβάνει τὸ σάρω-
θρον καὶ σαρόνει τὴν οἰκίαν ὅπως τῇ παρήγ-
γειλεν ἡ μήτηρ της καὶ ὅπως τὴν συνεδούλευσεν
ἡ Πλαγγών.

Σκουπίζει τὴν τράπεζαν, διευθετεῖ τὰς καθε-
κλας, τὰ διορθώνει ὅλα ὡσὰν καλὴ οἰκοκυρά.

Ἡ οἰκία εἶνε πολὺ πολὺ καθαρά τώρα καὶ δὲν
φαίνεται ἀσχημὴ ὅπως εἶνε ὅταν εἶνε ἀκαθάρτη.

Ἐπειτα ἡ Ἀνθοῦλα κόπτει τὰ κολοκυθάκια
καὶ ταῖς τομάταις, καὶ τὰ βάζει εἰς τὴν χύτραν

ΤΟΜΟΙ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΕΤΩΝ

Πωλούνται πρὸς φράγ. 2,50 ἑκαστος — Ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενος φράγ. 2,80.

ΑΠΟ ΤΗΣ 1^{ης} ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1883 ΘΑ ΕΚΔΙΔΗΤΑΙ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΜΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΥ

Ἔνεκα τῆς ὑπερτιμῆσεως τῶν πλείστων ἐκ τῶν δαπανῶν τῆς «Διαπλάσεως» συνεπεία τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος ἐν τῷ Κράτει, καὶ ἔνεκα τῆς προσθήκης τοῦ χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου καὶ τῶν σπουδαιωτάτων μεταρρυθμίσεων καὶ βελτιώσεων αἵτινες θὰ ἐπενεχθῶσιν εἰς τὸ φύλλον ἀπὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1883

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1883

Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2,50 — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀργυρᾷ φράγκα 3,50.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἐτήσιαι καὶ προπληρωτέαι.

Εἰς τὸν ἐγγράφοντα 5 ἕως 10 συνδρομητὰς καὶ προπληρόνONTA τὰς συνδρομὰς αὐτῶν συγχρόνως ὅλας στέλλεται πρὸς αὐτόν, ἢ πρὸς οἰονδήποτε ἄλλον θελήσῃ, ἐν φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» ἐπὶ ἑν ἔτος δωρεάν. Ἀφίεται δ' ἐκπτώσις φρ. 20 ἐπὶ τοῖς 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν 10.

Βιβλιάριον περιέχον διηγήματα τοῦ διασήμου Ἀνδρυσεν, μεταφρασθέντα ὑπὸ Αἰμυλίου Εἰμαρμένου, θὰ δωρηθῇ ἀποκλειστικῶς πρὸς μόνους τοὺς συνδρομητὰς τοῦ 1883 ὧσων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ ἔτος αὐτὸ θὰ ληφθῇ ἐν τῷ Γραφεῖ τῆς «Διαπλάσεως» μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου ἐ.ε.

ΑΡΧΕΤΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΥ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1883

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΔΥΟ ΤΟΜΟΙ ΘΑ ΕΚΔΟΘΩΣΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1883

Ἐκαστος τόμος θ' ἀποτελεσθῇ ἐκ 200 περίπου σελίδων μεγέθους τοῦ ἡμίσεος τῆς σελίδος τῆς «Διαπλάσεως». Ἡ ἔκδοσις θὰ γίνηται κατὰ τεύχη, ὧν ἕκαστον ἐκ 32 σελίδων θὰ δημοσιεύηται τὴν 15^{ην} ἐκάστου μηνὸς καὶ θὰ διανέμηται εἰς τοὺς συνδρομητὰς. — Παιδικοὶ διάλογοι ὑπὸ Αἰμυλίου Εἰμαρμένου θ' ἀποτελέσωσι τὸν Α' τόμον.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΤΟΜΩΝ

Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2,50 — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀργυρᾷ φράγκα 3,50

Διὰ τοὺς ἐγγραφομένους συγχρόνως εἰς τὴν «Διαπλάσιν» καὶ τὴν «Βιβλιοθήκην» συνδρομὴ καὶ τῶν δύο ὁμοῦ:

Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀργυρᾷ φράγκα 6,50

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα καὶ δὲν γίνονται δεκταὶ συνδρομαὶ διὰ τὸν ἑνα μόνον τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης». — Οἱ περὶ δωρεᾶς καὶ ἐκπτώσεως ὅροι οἱ ἰσχύοντες διὰ τοὺς ἐγγράφοντας συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» πλείονας τῶν 5 ἰσχύουσιν ἐπίσης καὶ διὰ τοὺς ἐγγράφοντας πλείονας τῶν 5 συνδρομητὰς τῆς «Βιβλιοθήκης».

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» Παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Μουσῶν ἀριθ. 2, ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλά, 1882 — Β', 393.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 12

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ

Παίζομε, — φωνάζ' ὁ Κώστας — τὸ κυνηγητό;
Μόλις τῶπε καὶ πετιέται, τρέχει 'στὸ λεπτὸ
Καὶ φωνάζει: ὅποιος θέλει τώρα καὶ θορρεῖ
"Ἄς μὲ πιάσῃ σὰν 'μπορῇ.

Μιὰ καὶ δυὸ ὁρμᾷ στῆς σκάlais, τρέχει δυνατά,
Μὲ φωναὶς καὶ μὲ ἀντάραις 'πίσω του πετᾷ
Ἡ Κατίνα καὶ ἡ Ἄννα, Λέων καὶ Λιλή,
Τρέχουν ὅλοι σὰν τρελλοί.



Τί φωναίς, καὶ τί τρεχάλα! πᾶνε τὰ σκαλιά!
Ἰδρωμένοι, κουρασμένοι μὲ λυτὰ μαλλιά
Ἀπηδοῦν τὰ σκαλοπάτια σὰν τρελλοὶ σωστοὶ
Γιὰ νὰ πιάσουν τὸν Κωστή.

Ἄστε τώρα τί παθαίνουν ὅλοι οἱ τρελλοί:
Ὁ Κωστής παίρνει κινίνο, βῆγει ἡ Λιλή,
Ἡ Κατίνα καὶ ἡ Ἄννα... μὴ 'ρωτᾶτε δά!
Καὶ ὁ Λέων ζαρωμένος δὲν χοροπηδᾷ.

Μὰ τὸ πάθος των ἂς γείνῃ μάθημα καὶ αὐτό.
Γιὰ τοὺς ἄλλους ὅπου παίζουν τὸ κυνηγητό.
Μακριὰ ἀπὸ τῆς σκάlais, σὰς παρακαλῶ,
Βρῆτε μέρος γιὰ παιγνίδι πλέον ὁμαλό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσίς τῶν περιεχομένων